

— Δέν εἶμαι ἐγὼ ἡ ὠραιωτέρα; τῷ λέγει.

Καὶ τὸ κάτοπτρον ἀποκρίνεται.

— Εἶσαι ἀναντιρρήτως ὠραία, ἀλλ' ἡ νεαρὰ πριγκήπισσα εἶναι ἡ ὠραιωτέρα ὄλων, ἡ λευκωτέρα, ἡ ροδινωτέρα.

Ἡ κακὴ μητρυιὰ θραύει ἐξ ὀργῆς τὸ μηχανικὸν κάτοπτρόν της.

Οἱ μελλονύμφοι εἰσέρχοντο τὴν στιγμὴν ταύτην διὰ τῆς μεγάλης θύρας τοῦ ἀνακτόρου.

Ἡ ἐκπληξὶς αὐτῆς ὁπότεν εἶδεν ἀμφοτέρους ἦτο τοσαύτη ὥστε τὴν ἐπιούσαν ἀπεβίωσε.

Ὁ θάνατος αὐτῆς δὲν ἐπεβράδυνεν ἐν τούτοις τὸν γάμον τοῦ Ἑλυσέ μετὰ τῆς πριγκηπίσσης, καὶ οὐδέποτε ἀφ' οὗτου ὑπάρχει ὁ κόσμος εἶδε τις παρομοίαν ἐορτὴν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων παρευρέθη καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῇ, καὶ ἐμεθύσθη ἐκ χαρᾶς καὶ ὑδρομέλιτος.

N. I. Δ.

## ΣΥΜΜΙΚΤΑ

*Στρατήγημα ἱατρικόν.* Ἡμέραν τινα ὁ ἥθοποιὸς Simpson ἦτο ἀσθενής. Ὁ ἱατρός αὐτοῦ C. Ashley ἀνέγραψεν αὐτῷ φάρμακόν τι ὅπερ ἤρνεϊτο καθ' ὁλοκληρίαν νὰ λάβῃ. Ὁ λίαν πνευματώδης ἱατρός διὰ νὰ θεραπεύσῃ τὸν πάσχοντά του, ἤναγκάσθη νὰ ἐπινοήσῃ τὸ ἐξῆς ἀλλόκοτον στρατήγημα.

Ὁ Harry Simpson παρίστανεν ἐν τινι δράματι, ἐν ᾧ ἦτο καταδεδεικασμένος νὰ πῇ τὸ δηλητήριο ἐν τῇ φυλακῇ του. Αἶφνης καταλαμβάνεται ὑπὸ τρόμου ἰδὼν ὅτι τὸ ποτήριον ὅπερ ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας ἦτο πλήρες ἐλαίου τοῦ ἥπατος τοῦ ὀνίσκου ἀντὶ οἴνου τοῦ Porto.

Ἡ ἀμηχανία τοῦ ἦτο μεγίστη. Ὁ ποιητὴς τοῦ δράματος εἶχε συμφωνήσει οὕτως εἰπεῖν μετὰ τοῦ ἱατροῦ. Ὁ ἥθοποιος, ἀπαγγέλων μάλιστα κατάλληλον περικοπὴν, ἦτο ἡναγκασμένος νὰ δείξῃ τὸ κύπελλον κενὸν εἰς τοὺς δημίους.

Ὁ Harry Simpson ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ κατέπιε τὸ ἀηδέστατον φάρμακον.

«Πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ». λέγει ὁ δραματιστής.

Καὶ τῷ ὄντι ἐξεδικήθη. Ἀπεβίωσε χωρὶς νὰ ἐξωφλήσῃ τὸν λογαριασμὸν τοῦ ἱατροῦ.

## ΠΟΙΗΣΙΣ

### ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΦΥΓΗΣ

Ἐπρεπε νὰ μὴ μοῦ φύγῃς, καὶ νὰ μὴ μ' ἀφήσῃς μόνο  
Νὰ στενάξω καὶ νὰ κλαίω μὲς τῇ νυκτοσκοτιδιᾷ,  
Νὰ περνῶ γιὰ σέ, κυρά μου, τόση λύπη, τόσον πόνο  
Καὶ σὰν ἔρχωμ' ἐδωπέρα νὰ μοῦ καίετ' ἡ καρδίᾳ.

Ἐν Πειραιεῖ τῇ . . .

### ΣΤΟ ΜΙΣΕΜΟ ΤΗΣ

Πᾶψε, ὡς πότε, θάλασσα,  
τὰ βογκητά σου; πᾶψε,  
'σύχασ' ἐδῶ στὴν ἐρημιὰ  
καὶ κύτταξέ με· κλάψε.

Βογκᾷς! . . . τὸ μετανόησες;  
γιατὶ βαρεῖς στενάζεις;  
τὰ σπλάγχνα μου ἀλύπητα  
χωρὶς νὰ θῆς μοῦ σφάξεις.

Τί κλαῖς; μοῦ 'πῆρες ἀσπλάγχνη  
εἰς τὸν ἄφρό σου ἀπάνω  
τὸ φῶς μου . . . Πῆς χωρὶς καρδὶὰ  
στὸν κόσμον τί νὰ κάνω;

Μῶφυγε! Πά' ἡ ἀγάπη μου  
μακρὰ σέ ξένα μέρη!  
πῶς τρελλαινόμενον, πέθαινα,  
ποιὸς ξέρε; κί' ἂν τὸ ξέρῃ;

Ποῖος νὰ τολμήσῃ νὰ τὸ πῇ!  
ποῖα γλώσσα νὰ 'ξηγήσῃ  
σὰν ἔβλεπά την τ' ἔβλεπα  
καὶ νὰ τὸ ξεστομίσῃ;

Πέτετο τότε σεῖς, βουνά,  
ἐρμυαῖς, νερά 'κρογιάλι,  
ποῦ τὴν ἀγάπη μ' ἔκραξα  
τῇ νύχτ' ἀγάλε· γάλι.

Πέτο, ἀγέρι δροσερό,  
'πέτο γλυκιά Σελήνη,  
πῶς ἡ ψυχὴ της βάσταξε  
καὶ σκοτεινὸ μ' ἀφίνει!

Πρόφθασε, 'πέ της θάλασσα,  
ποῦ φεύγει, θὰ γυρίσῃ;  
πῶς 'μπόρεσε, μὲ τί καρδὶὰ  
καρδὶ' ἄλλῃ νὰ χωρίσῃ;

Ἄς μ' ἄφινε φύλλο μερτιάς  
ἐνθύμησι κ' ἐλπίδα . . .

. . . . .  
. . . . . Θαρρῶ πῶς βλέπω τὰ χρυσὰ  
μαλλιά της στὴν ἀχτίδα.

Τοῦ Φεγγαριοῦ, στὸ γαλανὸ  
γιαλὸ ποῦ λαμπυρίζει,  
τὸ μάτι της, ποῦ σὰ φτερό  
τοῦ κοσσυφοῦ μαυρίζει.

Μές' τὸν ἄφρό σου, θάλασσα,  
ξανοίγω, λές, τὸ σῶμα·  
μέσ' 'ς τὰ μαργαριτάρια σου,  
κοράλλια, 'κεῖ τὸ στόμα! . . .

Τρέξε, καυμένη θάλασσα,  
καὶ φέρε μοῦ τὴν 'πίσω·  
κάποιος μοῦ λέει: «τὴν αὐγὴ  
'σ' ἐρμυὰ θὰ ξεψυχήσω . . .».

Δ. ΤΑΒΟΥΛΑΡΗΣ